

Lucy hörde ljud.

Ljuden kom
inifrån väggen.

Det var
flängande ljud
och dängande ljud.

Det var
knarrande ljud
och knastrande ljud.

Det var
smygande,
krypande,
knycklande
ljud.

Lucy

vissste vad

det är som låter på det viset inuti väggarna

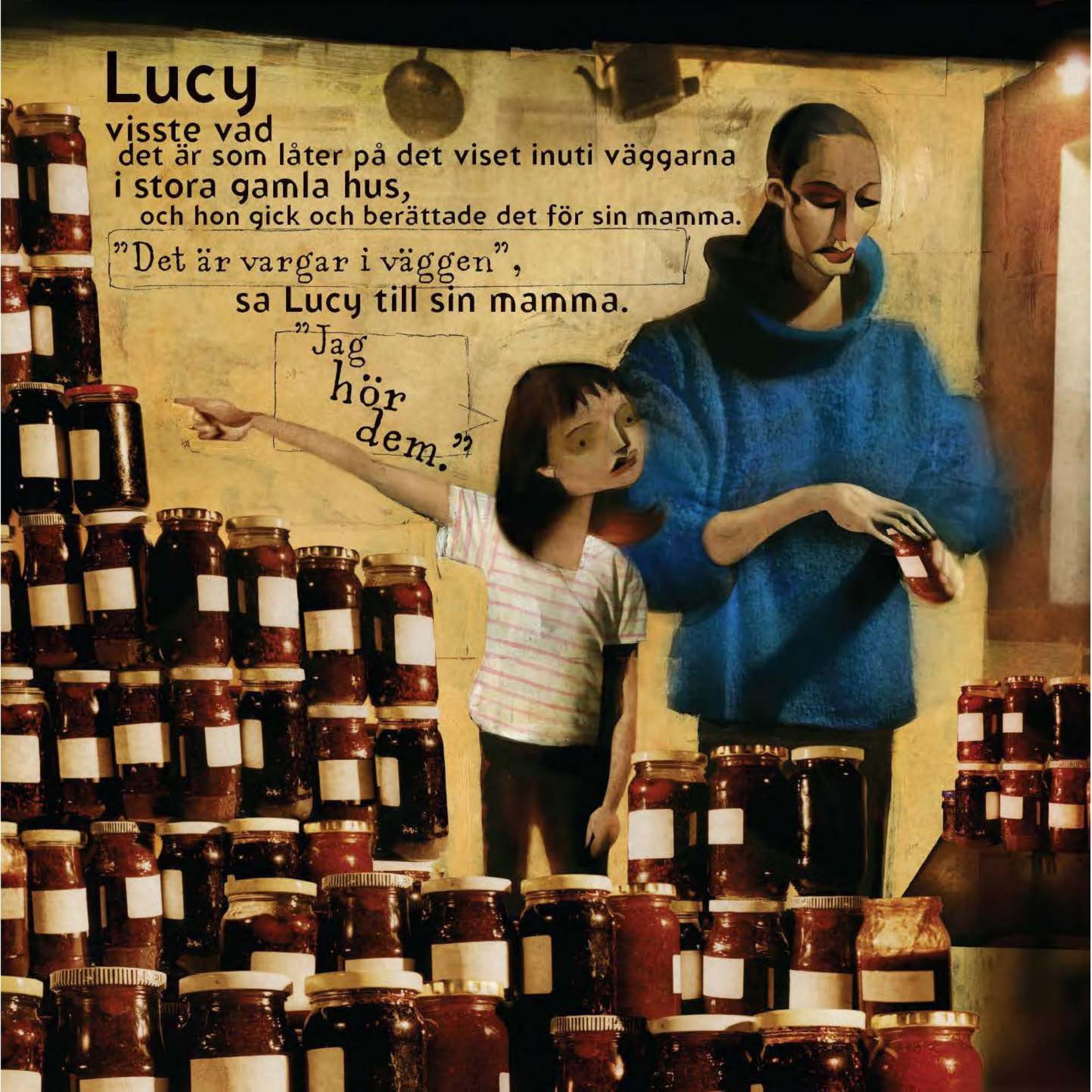
i stora gamla hus,

och hon gick och berättade det för sin mamma.

”Det är vargar i väggen”,

sa Lucy till sin mamma.

”Jag
hör
dem.”

"Nej då,"
sa hennes mamma.

"Det finns inga vargar
i väggen."

Det är säkert bara några
möss
du har hört."

"Vargar,"
sa Lucy.

"Jag är säker på att det
inte är vargar,"
sa hennes mamma.

"För du vet väl vad
folk säger . . .

Om vargarna
kommer ut ur väggen,
då är det klippt."

"Vad är det
som är klippt?"
frågade
Lucy.

"Det,"
sa hennes mamma.

"Det vet varenda
människa."

Mitt i natten när allt var tyst
**hörde hon ett klösande och gnagande,
ett knaprande och käbblande.**

Hon kunde höra hur vargarna i väggen tänkte ut sina vargplaner,
smidde sina vargränker.

Det var kallt
ute i trädgården,
och Lucy saknade sin
nallegris.

"Hon är alldeles ensam
med vargarna i huset",
tänkte hon.

"Tänk om de gör hemska
saker mot henne."

Där satt vargarna och glodde på TV
och åt popcorn.

De hade skruvat upp
TV:n så **högt**,
det bara gick,

och de hade spillt popcorn
över hela golvet,
där den låg hopklibbad
med halvätta mackor av rostat bröd
med marmelad.

Det fanns vargar som
störtade
uppför trappan.

Det fanns vargar som
äkte kana
nedför trappräcket.

Några vargar hade satt på
sig familjens finaste kläder,
och de hade rivit stora hål
bak till för sina svansar.

Familjen somnade inne i väggen.

**De sjöng
och dansade
och drog vitsar för
varandra.**

